

RINA KENT

**IMPERIJA
STRASTI**

Prevela s engleskog
Ksenija Vlatković

 Laguna

Naslov originala

Rina Kent

EMPIRE OF DESIRE

Copyright © 2021. EMPIRE OF DESIRE by Rina Kent

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Onima koji su smeli da traže više od nade,
koji su krenuli za onim što žele
i zgrabili za gušu tog džukca.

Plejlista

Car Radio – Twenty One Pilots

Trees – Twenty One Pilots

Doubt – Twenty One Pilots

The Hype – Twenty One Pilots

Fall Away – Twenty One Pilots

Chlorine – Twenty One Pilots

Intro III – NF

Intro 2 – NF

The Search – NF

Just Like You – NF

Za kompletnu listu posetite *Spotify*.

Prolog

Natanijel

Sa ambicijom je fora što ne možeš da je zaustaviš, ograničiš a ne možeš ni da je suzbiješ.

Uvek postoji nešto što mora da se završi, neka moć da se osvoji. Na koju god stranu da se okreneš, uvek ima neki cilj koji treba dostići i neka situacija koju treba pobediti. Ambicija, međutim, ne sme da bude slepa inače postaje destruktivna.

To je trenutno ideja kojom se bavim.

Potreba za više i strah od manjka.

Neprekidni naleti energije i potom survavanje u ništavilo.

Istinu govoreći, iako je ambicija moja pokretačka sila, i dalje nemam predstavu kako sam završio na ivici sa koje zurim u mračnu, zamagljenu provaliju.

Njeni magleni pipci se kovitlaju oko mene i vrebaju trenutak da me povuku dole. Nije prvi put da zurim u ponor, koji počinje da zuri u mene. Kad god se nađem na raskrsnici, nešto me podseti kako sam tu dospao.

Podseti me na to da sam imao „povlašćeno“ detinjstvo, ali i da mi je ta povlašćenost donela okove. Zar nije tužno što se za sve što iole nešto vredi mora platiti cena?

Ovo ipak nije trenutak za takve slike i misli. Na kraju krajeva, ovo bi trebalo da bude radosna prilika. Naglasak je na *trebalo*.

Poslednje što mi se sad radi jeste odlazak na proslavu osamnaestog rođendana ćerke mog prijatelja. Ne samo što me na radnom stolu čeka brdo slučajeva, već se treba pripremiti i za sastanak povodom strukturnog uređenja firme. Kad bih, međutim, rekao mom najboljem drugu/partneru da mi je posao važniji od rođendana njegove male princeze, ostao bih bez jaja. Ne bi mu ništa značilo ni to što je firma zajednička, jer je njen rođendan za njega najveći svetac.

Petnaest minuta. Tako kažem sebi dok izlazim iz auta i zakopčavam sako. *Ostajem petnaestak minuta i onda brišem uz izvinjenje.*

Moj partner je nasledio ovaj dvorac od oca, ali prvo je pomoću gomile tužbi morao da istera iz njega „zlu“ maćehu. Nikad mi nije bilo jasno zašto mu je toliko važna ta stara kućerina. Jeste da je prostrana i da ima dva bazena, ali spiskao je malo bogatstvo da bi je renovirao i doveo u današnje stanje.

Kuća je bela, sa klasičnim tremom punim živopisnog egzotičnog bilja, i ima veliku baštu u kojoj se održava rođendanska proslava.

Kraj bazena je postavljen dugačak sto oko koga se načičkalo najmanje sto ljudi. Među njima su i partneri i saradnici iz naše firme. Glume žešći provod jer koriste svaku priliku da se ušlihtaju Kingsliju.

A pomenuti Kingsli, ta gnusna vucibatina sa kojom sam se redovno pesničio do krvi u srednjoj školi, izlazi iz kuće i gura kolica sa ogromnom roza tortom, koja je bezmalo viša od njega, i kad zapeva *Danas nam je divan dan*, svi mu se horski pridružuju.

Zastajem kraj ulaza i čekam da se završi predstava. To što sam došao na glupavi rođendan ipak ne znači da sad moram da se uhvatim za uši i igram.

Radost nije moje prirodno stanje.

A nisu ni rođendani. Pogotovu što je moj rođendan trebalo da bude moja sahrana.

Kingslijeva jedinica Gvinet se ceri od uva do uva dok joj se oči pune suzama, koje brzo briše nadlanicom. Osmeh joj je blag i ni nalik očevom – zapravo, ona uopšte ne liči na oca. On ima skoro crnu kosu, ona kestenjastu sa plavičastim pramenovima. On ima plavo-sive oči, ona retki oblik heterohromije od koje joj je unutrašnjost dužice zelenkasta a spoljašnji obod mešavina plave i sive.

Sad kad je odrasla, više podseća na njegovu sestru, nego na ćerku. S druge strane, njega su godine jedva okrznule s obzirom na to koliko je fizički aktivan.

Pesma se završava u trenutku kad King stigne do nje, i onda zajedno duvaju osamnaest svećica, praćeni klicanjem okupljenih i ponekim „srećan rođendan“, posle čega on povlači ćerku u naručje. Ostaju dugo zagrljeni, potom se on odmakne korak unazad i ljubi je u čelo.

Da mi je neko rekao da će se sirovina King, koji se mamljao po ulici kao obična bitanga, jednog dana pretvoriti u bolećivog taticu, rekao bih mu da će završiti na lomači.

Ali oči me ne lažu. Ta cura ga vrti oko malog prsta, a najgore od svega je što je on potpuno svestan toga.

Možda zato što ju je dobio kad smo bili četvrti razred srednje škole i kad nije imao blagu predstavu šta znači gajiti dete – što i danas ponekad važi. A možda i zato što je oduvek zove svojom drugom životnom šansom.

Stojim i dalje naslonjen na drvo i proveravam mejlove, koristeći priliku da odgovorim na najhitnije dok šou traje.

Prošlo je više od deset minuta – što znači da mi je ostalo još samo pet minuta do isteka roka koji sam sam sebi dao – a ja se još ni sa kim nisam pozdravio. Kad konačno dođe red na goste da čestitaju Gvinet rođendan i King šmugne kuću, verovatno po još pića, krećem za njim.

Prava je majstorija provući se neopaženo kroz gužvu, kad većina ljudi ili radi ili je nekad radila za mene, ali jedino što

trenutno vide je torta i, naravno, slavljenica lično. To znači da sam siguran. Privremeno.

Kinga nalazim u kuhinji kako pretura po frižideru i traži pivo dok izdaje jasna, metodična naređenja ljudima koji poslužuju goste. E, to je već King koga znam. Oštar i precizan. Što je jedan od osnovnih razloga da se tako dobro slažemo.

Na kraju krajeva, đavoli uvek prepoznaju jedan drugoga.

Mada je on pre pali đavo, s obzirom na ovo gnjecavo sranje koje izvodi kad god je njegova ćerka u pitanju.

Naslanjam se na pult i skrštam noge. „Samo još da obučeš sluzavkinu haljinu i dobio si ulogu“.

King se okreće sa dva paketa piva u rukama i lice mu se smesta namunji. Nema više dobrodušnog čovek koji je pre pet minuta pevao *Danas nam je divan dan*.

Ispravlja se do pune visine, ali koliko god da se trudi i dalje je tri centimetra niži od mene i pored svojih 1,87. Mada je razbacaniji.

Osim što povremeno boksujem s njim u ime starih dobrih vremena, i ponekad idem na hajking, nisam opsednut sportom kao on.

„Iznesite ovo“. Predaje pivo posluži, koja se smesta rasprši iz kuhinje čim dobije njegovu naredbu.

A on tresne vrata frižidera, vadi svoj zipo upaljač i počinje da otvara i zatvara poklopac. Odavno je ostavio cigare, malo pošto se Gvinet rodila, ali nikad nije ostavio taj upaljač. „Mislio sam da nećeš doći.“

„Pa vidiš valjda da sam došao?“

„Bolje za tebe, jer bih te inače sravnio sa zemljom.“

„Ne možeš mi ništa. Barem ne u ovom životu.“

„Borba od prošle nedelje govori drugačije.“

„Prošle nedelje si me pobedio zato što si mi bacio peškir u lice.“

„Zato što je to ulična borba, a ne neka tamo plemenita borilačka veština. Ali ove nedelje ću te pustiti da me pobediš.“

„Ma, jebi se. Šta mi glumiš milosrđe sad kad propadaš na dno.“

„To ćemo tek videti. Što kasniš?“

„Ovo je samo rođendan, čoveče. Ne kapiram što praviš frku oko toga.“

„Ovo je rođendan moje ćerke. Naravno da pravim frku, Nete.“

Pregrizem jezik da mu ne bih rekao kako je to svejedno i dalje samo rođendan, jer znam da bi sigurno udario pesnicom me kad to čuje. Moje lice je u neku ruku dragocenost i ni po koju cenu ne sme da se ošteti. Isto važi i za Kingovo. Zato nikad ne udaramo jedan drugog u facu.

King zatvara poklopac, vraća upaljač u džep i otvara ormaric. Odatle vadi flašu Balvenija starog 21 godinu, sipa dve čaše i gura mi jednu preko pulta.

„Pijemo ovako rano?“, vrtim piće u čaši.

„Ovo je specijalna prilika.“

Uzimam gutljaj da sakrijem grimasu koju bih inače napravio. „Zato što je njen rođendan ili zato što te podseća na njenu majku?“

„Njena majka može da se nosi. Ta žena za mene više ne postoji.“ Potom iskapi čašu.

„Ma kako da ne. Sigurno si zato angažovao milion privatnih detektiva u poslednjih osamnaest godina.“

„Čovek uvek treba da zna šta mu radi neprijatelj.“

„Hoćeš da kažeš da nećeš ništa preduzeti kad je budeš pro-našao? Života ti, King!“

Uglovi usana mu se izvijaju u smešak dok sipa još jedno piće. „To nikad nisam rekao.“

„Samo ti ostavi mene i firmu izvan te priče.“

„Firmu ću možda i ostaviti. Ali tebe ću, druže moj, definitivno povući za sobom.“

Staje pored mene i naslanja se na pult. Pijemo u tišini, što smo počeli da radimo još u srednjoj školi posle boksovanja. Samo što bismo tada onako krvavi, modri, zadihani, seli na

krov škole i popili po pivo, gledajući Njujork ispod nas. Otprilike u to vreme smo se i zakleli da ćemo pokoriti taj grad.

I skoro dve decenije kasnije naša firma ima ogranke po čitavoj Americi, u Londonu i Francuskoj.

Ali ni to nam izgleda nije dovoljno.

Ništa nam nije dovoljno.

„Prebrzo raste“. King uzdiše dok gleda Gvinet kako pomaže poslužiteljima. „Voleo bih da je opet moj mali anđeo.“

„Niko ne ostaje večito dete.“

„Misliš da ne znam, jebote. Pre neki dan je sa drugaricom razgovarala o gubljenju nevinosti.“

„Šta mi pričaš, jebote, o nevinosti svoje ćerke? To se ne priča nikome!“

On odmahne rukom i nastavlja: „Mislim, znam da se i to jednog dana mora desiti, ali i dalje mi pada mrak na oči kad pomislim kako bi neki klipan mogao da je iskoristi. Počeo sam ozbiljno da razmišljam o tome da počnem da ubijam kako bih je zaštitio.“

„Čisto da znaš – ja te neću braniti na sudu.“

„Duvaj ga, Nete.“

„Što? Jer neću da te podržim kad praviš gluposti?“

„Zato što si ljubomorni paćenik koji je uvek gori od mene, i ne samo u boksovanju, već i po uspehu u školi i po tome što sam postao otac pre tebe.“

„Kao prvo, ne pobediš me uvek kad boksujemo, a i kad me pobediš, to je uvek na muftu. Kao drugo, ocene su subjektivne. I dalje imam bolji prosek dobijenih slučajeva nego ti i moje metode su pametne i efikasne, dok su tvoje kao neodmereni udarci teškim maljem, koji pravi mnogo veću štetu nego što bi trebalo. A što se dece tiče, hvala ti lepo, ali to me uopšte ne zanima. Pošto sam praktično odgajio svog bratanca, dovoljno mi je dece za ceo život.“ Bacam pogled na sat. Prošlo je dvadeset minuta otkad sam došao. Već sam pet minuta prekoračio rok. Spuštam čašu na pult. „Odoh ja.“

„Gde ćeš?“

„Imam sastanak sa klijentom.“

„Za vikend?“

„Nema odmora za nas proklete.“ Okrećem se da krenem, ali zaustavlja me njegov glas.

„Čekaj malo.“

„Šta da čekam?“ Dobacujem mu pogled preko ramena.

„Prvo moraš da čestitaš Gvinet rođendan.“

„Čestitaj joj ga ti u moje ime. Ostaviću ti poklon.“

„Ne dolazi u obzir, seronjo. Idi lepo i čestitaj joj sam. Posle treba da gledam tugu na licu mog anđela kad čuje da je njen čika Net potpuno izignoriseo njen specijalni dan.“

To je još pet minuta. I ni minut duže.

Gvinet

Sad sam i zvanično odrasla.

Barem je to moje lično mišljenje. Tata definitivno smatra da sam ja i dalje devojčica koju mora neprekidno da čuva.

Osećam da me posmatra, čak i kad me ne vidi. Posebno kad nameravam da uradim nešto što znam da mi ne bi dozvolio.

Ali od trenutka kad me je našao na svom pragu staru jedva jedan dan, Kingsli Šo je utuvio u glavu da je njegova misija da me po svaku cenu štiti. Potpuno je nevažno što je on sam tada imao nepunih osamnaest godina i bio srednjoškolac koji nema blagu predstavu o tome kako se vaspitava dete.

Posebno dete koje je nestašno i živahno poput mene.

Sam me je podizao i dok je studirao, polagao pravosudni i kad su ga primili u advokatsku komoru. Samo ću reći da mala ja nisam baš olakšavala tatine studije, ali on se ni u jednom trenutku nije otuđio od mene.

Uvek sam bila obasuta njegovom ljubavlju, mada sam bila usamljena, i imam takav mozak koji bez ikakvog jasnog povoda najednom postane prazan. Moj terapeut tata me je ubedio da je to depresija. Ja to zovem sindromom šuplje glave, i smatram da to nijedan terapeut ne može da izleči, mada je to manje bitno. Stvar je u tome da sam oduvek bila voljena ali nikad me nije razmazio niti me je navikao da se ponašam kao princeza samo zato što je moj deda bio bogataš a tata poseduje advokatsku firmu.

I dalje je pakleno strog i traži da se vratim kući tačno na vreme – što se nadam da od danas konačno postaje prošlost.

Kažem tatinim prijateljima da idem po piće. Lično inače nemam mnogo prijatelja, pa tata obično dovodi svoje ljude. Kad pozovem decu iz razreda, njima gaće počnu da se tresu od svih tih čuvenih biznismena i političara koji dolaze kod mene, pa sam prestala da i sebi i njima nabijam frku.

Ionako ne volim svoj rođendan. Podseća me na dan kad je rođena moja šuplja glava.

Ali i na ženu koja me je rodila.

Bio kako bilo, prolazim kroz gužvu i na silu se osmehujem. Meni takvo ponašanje nije prirodno, svakako ne kao što je tati. Mnoge stvari u kojima je on fenomenalan meni su slabe tačke, na primer, fizička aktivnost, harizmatičnost, i pun mozak, verovatno.

Ono u čemu sam dobra je multitasking, i zato mi uopšte nije teško da lutam pogledom preko zvanica dok se osmehujem i izigravam ulogu slavljenice – što je uloga koju svake godine igram samo zbog tate.

Na sebi imam tamnocrvenu haljinu koja mi se pripila uz kožu, ali ne zato što sam se preznojila od previše šetkanja. Odupirem se nagonu da obrišem vlažne dlanove o tkaninu. Ne samo zato što je haljina brendirana, već sam je i pažljivo odabrala da bih izgledala odraslo.

Tkanina prati moje obline, ističe mi struk, a ima i duboki ve izrez koji mi naglašava grudi i nestašno otkriva malo kože.

Čak sam se toliko žrtvovala da sam umesto uobičajenih belih patika obula visoke štikle koje mi sad uništavaju jadona stopala.

Ali to je sve uzaludno ako se on ne pojavi.

Zatiljak mi gori i pramenovi duge kose lepe mi se za vrat i slepoočnice. Što se više šetkam to jače kvrcam noktima.

Došli su skoro svi koje tata poznaje, *skoro*, pošto moja polubaba više nije dobrodošla u dedinu kuću, kako tata kaže.

Ali ni *on* nije došao.

Čovek koga tražim među zvanicama iako je to poslednja stvar koju smem da radim.

Čini mi se da je prošla čitava večnosti kad sednem na ljuljašku koju mi je tata montirao u stražnjem dvorištu, nedaleko od drugog bazena, još kad sam bila mala. Zagledam se u sjaktavu vodu, i duboko uzdahnem.

Čitav prostor je osvetljen lampionima i bezbrojne trake vi-linske svetlosti provlače se između stabala, ali sve je to mračno u poređenju sa prednjom stranom kuće.

Osećam da mi je srce malčice slomljeno, možda čak i zga-ženo, iako nemam nikakav logičan razlog da se tako osećam.

Ali šta je uopšte ta logika? Tata kaže da su sve dobre stvari pomalo načete, nesavršene.

Pa čak i nelogične.

Ne bi trebalo da tonem u očajanje na moj dugo očekivani osamnaesti rođendan, ali tako je kako je. Ljuljam se napred-na-zad gurana raspadom koji mi se ovog časa dešava u grudima.

Imala sam veliki plan za današnji dan. Ne zato što volim rođendane, već zato što je ovaj poseban. Od danas zvanično više nisam dete.

Ali svoj najvažniji plan sam morala da prekinem i pre nego što sam pokušala da ga sprovedem u delo.

Vadim telefon iz prslučeta i tražim album pod naslovom „Uspomene“. Nalazim fotku svog prvog rođendana, na kojoj kmečim u tatinim rukama dok čika Net pokušava da me zgrabi.

Net.

Ne, on više nije čika Net. Već samo Net.

Prelazim prstima preko njegovog lica ali zastajem kad mi struja protreše čitavo telo.

Već neko vreme osećam te čudne električne udare kad god ga vidim ili pomislim na njega. Čak je počeo da mi se pojavljuje u nevaljalim snovima od kojih se sva oznojim i ovlažim, pa moram da se olakšam usred noći.

Zato više ne mogu da ga zovem čika Net.

On mi više nije ni tatin drug ni najmoćniji čovek na svetu. Možda jeste senatorov sin, ali je mnogo više od toga.

On poseduje pola sveta a drugu polovinu jede za doručak. „Tu si.“

Sledim se, šakom jače stegnem telefon. Jesam li to dobila čarobnjačke sposobnosti za rođendan pa ga prizvala?

Lupam gluposti, naravno, jer osećam toplotu njegovog tela i miris njegovog parfema. Malčice mošusnog, malčice pikantnog. Malčice... grešnog.

Ne bi trebalo da ga prepoznajem samo po mirisu ili da ga smesta uočim među desetinama ljudi koji su napunili našu kuću. Ne bi trebalo da mi gore uši i da mi pulsira vrat samo zato što čujem njegov dubok, hrapav tenor koji inače izgovara samo stroge, ozbiljne stvari.

A njegov glas sam počela da čujem u snovima, prokleta bila.

A evo ga sad iza mene.

Što znači da vidi moj telefon.

Trgnem se, pilepim telefon za grudi, ali onda shvatam da je to greška, jer sam ga sad stavila između grudi, pa srce hoće da mi eksplodira.

Posle ovog sasvim gubim kontrolu nad svojim reakcijama i nema načina da to zaustavim. Usne mi se razdvajaju, a lice mi se verovatno zaledilo kao jelenu kad ga nasred puta osvetle farovi.

Ali umesto da prokomentariše fotografiju na mom telefonu, on staje ispred ljuljaške i nadvija se iznad mene kao prokleti bog.

On je Adonis, i hladan je kao kip.

Tako su ga opisali u jednom časopisu. Rekli su da je sin senatora Brajana Vivera – to je, uzgred, Nataniel – najtraženiji i najnezainteresovaniji neženja na svetu.

Ali prema meni nikad nije bio tako leden kako svi pričaju. Prema meni je uvek topao. Pa, *donekle* topao. Zato što je čika Net previše usredsređen na posao da bi bio topao u tradicionalnom smislu te reči.

On je *Net*. Opominjem sebe. *Samo Net*.

„Ne brini. Neću da čitam tvoje dopisivanje sa dečkom.“

Srce mi poskoči, zbog čega mi se učini da ću da povratim ili da se onesvestim, ili možda oba.

Iako je to delimično povezano sa njegovim dolaskom, pošto sam već bila ubeđena da neće doći, više ima veze sa onim što je rekao.

Dečko.

U smislu, on je moj dečko pošto sad gledam u njega. Dobro, znam da nije tako mislio, ali u mom čaknutom mozgu to može i tako da se shvati.

Podižem glavu i celog ga obuhvatam pogledom. Mada sumnjam da postoji ram za sliku u koji on može da stane.

Crte lica su mu oštre, jagodice kao isklesane, i u zavisnosti od izvora svetlosti menja se njihova osenčenost. Lice mu je takvo da se na njemu vidi i najmanji trzaj i najsitniji pokret. Net oduvek ima besprekornu kontrolu nad govorom svog tela i izrazima lica, i to potvrđuje svakim svojim pokretom.

Što sam starija sve sam svesnija njegovog impozantnog, ćutljivog karaktera koji se više ogleda u njegovim delima nego u rečima. I sve jasnije uviđam zbog čega je baš on savršeni partner za tatu. Na neki način su slični, ali Neta je još teže pročitati. Zbog tog njegovog krutog držanja, moram da uložim poseban trud da bih mogla da dešifrujem svaku promenu u izrazu njegovog lica.

Sad je bezizražajno, što može da znači svašta. Možda je ljut, ili pak nezadovoljan.

A možda je naprosto nezainteresovan, što je najčešći slučaj.

Ne mogu da prestanem da piljim u njega, da mu pogledom opipavam lice, da ga upijam očima, kao da se posle ovoga neće moći videti ko zna koliko dugo. Svaki delić urezujem u pamćenje, na primer kako mu stoji odelo u kome izgleda veličanstveno.

Ne mogu da prestanem da buljim u njegove debele obrve i guste trepavice, u tek izrasle dlačice na bradi, i u tih nekoliko nestašnih vlasi tamnoplave kose koje mu padaju na čelo sa svakim naletom vetra.

I načas poželim da sam ja taj pramen kose ili vetrić. Svejedno mi je šta sam od ta dva.

A zapravo ne mogu da skrenem pogled sa njegovih tamnih očiju koje su u ovom trenutku gotovo crne. Njegove oči govore sopstvenim jezikom koji nikome nije dopušteno da nauči, bez obzira koliko se trudio.

I ja taj jezik očajnički pokušavam da naučim već neko vreme.

Još jače stežem telefon, kao da mi od njega zavisi život, i odvažim se da kažem: „Nemam dečka.“

„Fino, jedna briga manje za Kinga.“

Ugrizem se za donju usnu, ne uspevajući da sakrijem razočaranje što je tako olako prešao preko moje izjave i sve opet prebacio na tatu.

Bilo bi bolje da ovde stanem.

Kao što inače uvek uradim.

Net nije tip čoveka koji trpi izazivanje – i tu čak ni ja nisam izuzetak.

Ali ako sad odustanem, kako ću postići ono što želim? Čekala sam da napunim osamnaest godina da bih mogla da viknem da sam sad žena.

Jer hoću da me on vidi tako.

I verovatno zato ga pitam: „Misliš li da mi treba dečko?“

„To se mene ne tiče, šmizlo.“

„Ja nisam više mala devojčica.“

Usne su mu se trznule. „Duriš se kao da jesi.“

Jebiga. Znam da me i dalje posmatra kao derle. Zar ne vidi da sam sad odrasla žena? Zar ne vidi kako ga gledam?

Zar ne vidi da ne mogu da *prestanem* da ga gledam?

„E pa, ja kažem da te se tiče“, navaljujem. „I šta onda misliš?“

„U vezi sa čim?“

„Treba li mi dečko?“

„Ne treba ti.“

Malo fali da mi srce pocepa grudi i iskoči napolje, kako bi zaigralo pred njegovim nogama. On misli da mi ne treba dečko. To sigurno nešto znači, zar ne?

„A zašto mi ne treba?“ Pokušavam da zvučim ležerno, ali glas mi i protiv volje zadrhti na kraju.

„Zato što se Kingu to ne bi dopalo.“

Uh.

I opet se vraćamo na mog tatu.

Izgleda da tražim krv, pošto ni posle ovoga neću da odustanem. „A tebi?“

„Šta meni?“

„Da li bi tebi smetalo da ja nađem dečka?“

Sačeka malo, pa kaže. „Bilo bi mi svedjedno.“

Znam.

Naravno da bi ti bilo.

Zašto bi se kralj džungle brinuo šta radi neko lokalno mladunče kad mu je svaka lavica na izvol'te?

Ono krckanje u grudima koje sam osetila kad sam pomislila da se neće pojaviti na mom rođendanu sad se opet vraća, i zato pritiskam jače telefon na prsa ne bih li nekako zadržala neutralan izraz na licu.

Sad bi bio pravi trenutak da nabijem glavu u svoj sladoled od vanile ili da se udavim u milkšejku dok se krijem u ormaru.

„Srećan rođendan, Gvinet.“ Vadi iz džepa malu plavu kutiju i baca je prema meni.

Ispuštam telefon u krilo u pokušaju da je uhvatim. To što mi je doneo poklon skoro je dovoljno da mu oprostim sve što je rekao. I njegovu nezainteresovanost o kojoj bruje svi mediji. *Skoro.*

„Smem li da ga otvorim?“

„Naravno.“

Još nisam otvorila nijedan poklon, ali uvek prvo pogledam one koje dobijem od Neta. Dosad mi je obično kupovao igračke i knjige. Ali sudeći po obliku paketa, ovo nije ni jedno ni drugo.

Unutra se nalazi tanka zlatna narukvica sa priveskom vage. Puštam je da visi između mojih prstiju i smešim se. „Divna je.“

„Odabrala ju je moja asistentkinja.“

Sklanjam pogled sa narukvice da bih ga pogledala.

Hoće da mi stavi do znanja da on sam nikad ne bi odabrao tako nešto za mene, ali briga me, on mi je doneo poklon i to je jedino važno.

„I dalje je lepa. Hvala ti.“

„King reče da upisuješ pravo.“

„Aha. On mi je uzor.“ *A i ti.*

To ipak ne kažem, jer mi se čini da je iz nekog razloga u deliću sekunde podigao zid između nas. Način na koji steže vilicu i lice me plaši.

Ali očigledno ne dovoljno, jer mi ipak izleti: „Molim te, pomoz mi da je stavim.“

„Neću.“

Ravnodušnost s kojom me je oduvao tera me da se lecнем. Obično ne odbija moje molbe, mada mu retko šta tražim. Iako znam Neta otkad sam se rodila, uvek se pored njega osećam nekako minijaturno.

Valjda se isto tako ljudi plaše mog tate.

„Što nećeš?“

„Zato što možeš i sama.“ Lice mu se gasi, što je znak da mu je dosadio razgovor sa mnom i da se sprema da krene, zalupivši mi sva vrata pred nosom.

Ako sad ode, svi moji planovi za danas doživće neuspeh epskih razmera.

On me i dalje ne posmatra kao odraslu osobu. I dalje misli da sam klinka, i ako nešto smesta ne preduzmem, to se nikad neće promeniti.

A ako ništa ne preduzmem, znam to dobro, žaliću do kraja života.

I zato prikupljam svu svoju hrabrost i uspravljam se, pušćući da telefon i kutijica skliznu na zemlju.

Zahvaljujući tatinim genima imam lepu visinu, ali ipak jedva dosežem Netu do ramena, čak i ovako na štiklama. Oh, tako sam sićušna u poređenju sa njegovim širokim telom i gomilom nabreklih mišića.

Ali ni to nije dovoljno da me zaustavi, već mu se približavam sve dok dojka gotovo ne dodirnem njegove grudi. Dok tkanina moje haljine ne završi na samo nekoliko milimetara od njegovog fino skrojenog sakoa.

Nisam mu se prvi put primakla ovoliko blizu, ali jesam prvi put pod ovim novim okolnostima, prvi put otkad osećam sve te strujice i munjice i sanjam snove u kojima je on uvek glavni lik.

Snove zbog kojih se budim oznojena i puna žudnje za samo jednim dodirom.

„Šta si to namerila?“ Glas mu se ukrutio baš kao i njegovo telo, ali ipak ne uzmiče i ne gura me od sebe.

I dalje stoji kao kakva snažna tvrđava na koju sam oduvek želela da se popnem.

„Zašto nećeš da mi pomogneš da stavim narukvicu?“

„Zato što sam rekao da neću.“

„Ali što nećeš to da mi uradiš?“

Trgnem se zbog sopstvenih reči.

Da mi uradi to.

Ja i Net.

Net koji mi radi ono.

Sranje. Moram pod hitno da isperem mozak izbeljivačem da bih spržila sve bezobrazne misli u njemu.

„Vrati se na svoju proslavu, Gvinet.“

Nezadovoljno izvijam usne. Mrzim što me ne zove nadimkom kojim me svi ostali zovu.

Gvinet zvuči tako bezlično i distancirano.

A poslednje što želim između nas jeste dodatno odstojanje, i zato se naginjem napred, zatreperivši na nevidljivoj granici koja deli naša dva sveta.

I onda gazim tu granicu, brišem je i pretvaram u pepeo.

Zato što sam sada odrasla žena i može mi se.

„Ali ja hoću da ostanem baš ovde, Nete.“

On nabira svoje guste veđe. „Kako si me to oslovila?“

„Nete“, ponavljam, samo sad tiše, malčice nesigurnije, malčice uplašenije. Zato što, jebiga bože, taj njegov dubok, hrapavi glas i napeto telo baš umeju da budu strašni.

On samo potvrđuje to što sam osetila i uliva mi dodatnu stravu u kosti kad strogim i pretećim glasom kaže: „Za tebe sam čika Net.“

„Odlučila sam da te tako više ne zovem.“

„Tebe niko ništa nije pitao. I dalje sam za tebe čika Net, kapiraš?“

Gutam knedlu zbog nepokolebljivosti i strogosti njegovog glasa. Nije ni čudo što se u sudnici svima tresu noge od njega. Da sam krimos, sad bih pala na kolena.

Užas, ja bih pala na kolena pred njim iako nisam krimos.

„Reci da si razumela šta sam ti rekao, Gvinet.“

„Da, dobro, važi, razumela sam.“

On začkilji u mene, i znam da je to zato što mrzi kad upotrebim dve ili tri reči za istu stvar. Jednom mi je rekao da svaku reč dvaput izmerim pre nego što je izgovorim, ali ja nisam ni blizu tako disciplinovana ili ubedljiva kao on. Nikad nisam bila, a verovatno neću ni biti.

Ali deo mene želi da postanem takva, jer ako bih bila takva, konačno bi me gledao kao ženu, a ne kao derište.

Kao ženu.

Umesto da prokomentariše moje reči, on ipak samo kaže: „Sad se vrati na proslavu.“

„Neću.“

„Gvinet“, upozorava me.

„Hoću moj rođendanski poklon.“

„Već sam ti ga dao.“

„Narukvica se ne računa, zato što ju je odabrala tvoja asistentkinja.“ Razume se da uopšte ne mislim tako, ali ne mora on baš sve da zna.

Uzdiše. „Šta još hoćeš?“

„Mogu li da tražim šta god hoću?“

„Dokle god je u razumnim okvirima.“

„Jednom si mi rekao da je razum subjektivna stvar. To onda znači da ono što je tebi razumno ne mora uopšte da bude i meni.“

„To je tačno.“

„Onda posle nemoj da mi kažeš da se ponašam nerazumno, važi?“

I pre nego što uspe da uobličim misao ili da mi iznese neku svoju teoriju, hvatam ga za revere sakoa, priljubljujem svoje dojke na njegove grudi, i podižem se na vrhove prstiju.

U trenutku kada svojim usnama dotaknem njegove učini mi se da se podižem na novi nivo postojanja – za koji dosad nisam ni znala da postoji. Usne su mu nenormalno mekane i tople ali u osnovi su nepopustljive kao i on sam.

Njegove usne ostaju zatvorene dok pomeram svoje preko njih, pa se čak odvažim i da vrhom jezika pređem preko njegove donje usne. Nesigurna sam i trapava u najboljem slučaju, ali ne odustajem.

Kad ne mogu.

Bože. Ukus im je lepši nego u mojim zabranjenim snovima.

On i dalje ne otvara usta niti mi uzvraća poljubac, i celo telo mu se pretvara u granit.

Hiljadu puta sam ga gledala kako boksuje sa tatom i znam da ima čelično telo, ali potpuno je drugačije kad svojom kožom osetim kako mu se stomaćni mišići grče.

Kamo sreće da ovako ostanemo zauvek.

Ma boli me uvo, spremna sam da prihvatim i neizbežno survavanje u crnu rupu ako znam da ću ovaj trenutak moći da ponovim u glavi još bezbroj puta. Kad bih mogla da proživim sada i ovde sve godine života koje su mi ostale.

No, kratak trenutak moje ekstaze naglo se okončava kad me povuče za kosu.

Krivim glavu unazad da bi prestao da mi čupa kosu i susrećem se sa njegovim ostrim pogledom. Oči su mu pune okrutnog mraka koji odgovara jačini s kojom mi prstima steže kosu. Zurim u crni, duboki vrtlog u njima, koji me uvlači u svoj centar.

„Ovo više nikad da nisi ponovila. Je l' ti jasno?“

Usne mi podrhtavaju, ali šta da radim kad moram da ih liznem – da ga osetim na njima. Net kao kobac prati moj jezik i dodatno steže vilicu. Pokret je gotovo neprimetan, ali ovog časa mi se čini da je ogroman, veoma važan.

„Odgovori mi, Gvinet“, kaže, i dalje zureći u moje usne, ali onda podiže pogled prema mojim različito obojenim očima.

„Je-jeste, jasno mi je.“

Ako sam se nadala da će ga moje reči zadovoljiti, prevarila sam se. On ponovo steže vilicu i gura me od sebe, puštajući moju kosu iz svog čvrstog, uzbuđljivog stiska.

Odmahuje glavom, zatim se okreće i odlazi. Koraci su mu dugački i sigurni, ali ovog puta primećujem nešto novo; čini mi se da su mu ramena napeta.

Piljim u njegova leđa i ližem usne, onda prstima pređem preko narukvice i dok mi se suze slivaju niz obraze prošapućem: „Pa srećan mi rođendan.“